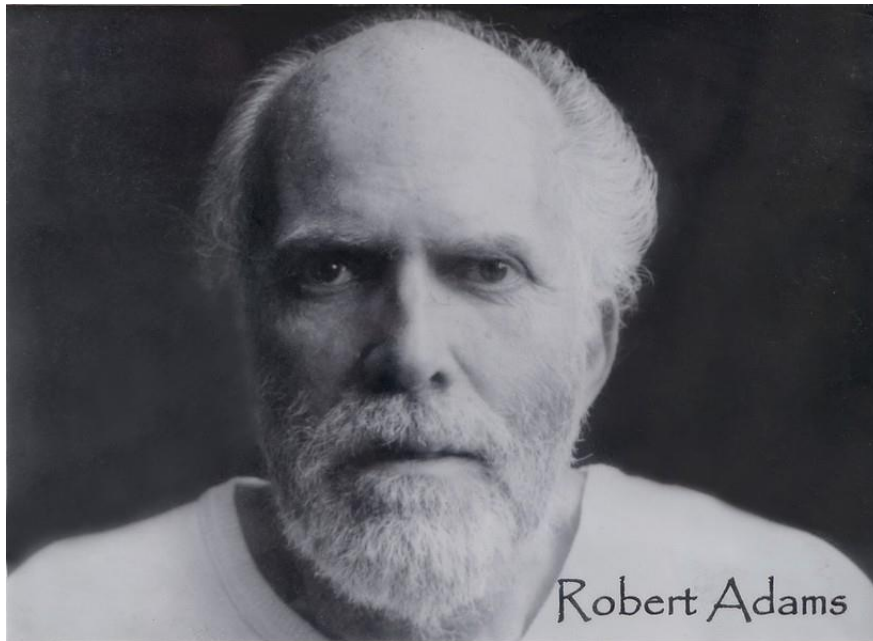

Dvě metody k probuzení

satsang s Robertem Adamsem z 23. 2. 1992

zveřejněno na www.rudolfskarnitzl.cz

Robert Adams: Óm, šanti, šanti, šanti, óm, mír, mír, mír. Dobré odpoledne. Je dobré být znovu s vámi v tomto milém nedělním odpoledni.

Jsme zde na satsangu jen z jednoho důvodu, a tím je probuzení. To je jediný motiv, který máme. Nejsme tu, abychom vyspravili náš lidský plášť. Ten se o sebe sám postará. Stejně jako dá zákon vesmíru vyrůst listí na stromě, tak bude pečovat i o náš lidský plášť. Nemusíte se o něj strachovat. Vše se vyvine tak, jak to má být. Nejsou tu žádné chyby.

Ale my jsme tu proto, abychom se probudili. Probudili do naší pravé podstaty, která je čistým uvědomováním. Jen z tohoto důvodu tu jsme. Nestrachujte se o své zdraví, o vaše finance, nebo o svět či o politiku. Vše se i bez vaší pomoci vyvine, jak má. Je to divné, ale pravdivé.

Bude se vám zdát, že na tomto světě něco konáte, přesto, ve skutečnosti, absolutně nic nekonáte. Není tu nic k vykonání. Je to, jako byste byli zhypnotizovaní a nemohli se z toho dostat. Věříte na svět, který vidíte. Lidé, místa a předměty se vám jeví naprosto reálné. Toto nejsme! Absolutně s tím nemáme nic společného. Přesto se to jeví, jako že to všechno je skutečné.

Pokud jste někdy byli zhypnotizovaní... Hypnotizér dokáže, že věříte, že cosi je skutečné, i když to tak není. Se světem je to stejné. Reagujete na svět, který neexistuje. Jste *parabrahman* (absolutní skutečnost). Tento svět se jeví jako bublina. Dnes je tu, zítra je pryč. Budete šťastní, jen když se vzdáte reagování na svět. Pak samo sebe zazáří skutečné štěstí, které je vaší podstatou. Pokud jste šťastní díky předmětům a lidem v tomto světě, budete zklamáni. Tento svět se nachází v proměnlivém vesmíru, v neustálé proměně. Všechno se mění. To tzv. štěstí tu dnes je a zítra není. Jak procházíme duchovní praxí, dospíváme k závěru, že svět nám naprosto nic nenabízí. Přesto se zdá, že jsme ve světě. Jsme vtažení *májou*. Procházíme nějakými zkušenostmi a věříme, že toto je žití. Věříme, že toto je vše, co je. Ale jen když se probudíte do své božské přirozenosti, pak žijete věčně. Ne když přilnete k osobě, místu či objektu tohoto světa.

Proto se zajímáme jen o absolutní skutečnost. Zajímáme se jen o probuzení, osvobození, *móksa*. Přece jen je to naše pravá podstata. Vždy jsme TO! Ale protože nevěříme, že jsme TO – neměnné, spontánní, čisté uvědomování, musím tu sedět jako pitomec a mluvit s vámi (*smích*). Říkat vám všechny tyto tlachy. Protože se sami nechcete probudit. Chcete si představovat, že jste jedinec, lidská bytost. Chcete si ve světě hrát. Tak proto jsme tu.

Jaké jsou předpoklady pro probuzení? Nebo jinak, co se musí stát, abychom se probudili? Co musíme udělat? Existují dvě metody k probuzení, dvě cesty.

Jedním způsobem je spontánní probuzení. Řekněme, že jste se nikdy nezajímali o duchovní život. Nikdy jste nečetli duchovní knihy. Nebyli jste u duchovního učitele. Pak se náhle něco stalo a vy se probudíte. Šrí Ramana Mahářiši byl jedním z těch, kterým se to takhle přihodilo. V šestnácti letech, bez jakéhokoli dřívějšího poznání, se v domě svého strýce probudil do skutečnosti. Šankara byl další. Existuje jen málo lidí na tomto světě, kteří se takto jednoduše probudili.

No, a když se na to ptáte a říkáte: „Jak to, že se to stalo jim a ne mě?“ tak se vám občas řekne, že je to boží milost. Bůh si vybere ty lidi, které chce probudit. Nebo se vám řekne, že tito lidé na sobě karmicky pracovali v předešlých životech. Proto se v tomto určeném životě zrodí jako zralí k probuzení. V určitém věku jejich životů se probudí. To jsou ale příběhy k uspokojení širokých mas. Jsou to historky, které odpovídají na otázky těm z vás, kteří nedokážete porozumět něčemu jinému.

Ale pravdou pravdoucí je, že se nikdo neprobudil, protože probuzení tu bylo vždy. Není žádná karma, není žádná reinkarnace, není žádný Bůh, který by vás svojí milostí probudil. Pravdou je, že nikdo nemusel být probuzen. Ten člověk byl vždy probuzený. Stejně jako vy. Akorát, že to ví. Probuzení prostě je. Je to vaše pravá podstata. Jste TO. Záříte a svítíte probuzením. To je pravá odpověď, proč jsou někteří lidé probuzení a jiní ne. Pro *džňánina* (realizovanou bytost) je každý probuzený. Není nic takového, jako je *mája*, tedy bytí zahalené nevědomostí. Všichni jsme absolutní skutečností a jsme naprosto svobodní. Tak takové je spontánní probuzení.

Pak je tu druhá skupina lidí, kteří se probudí. Jsou to ti, kteří intenzivně praktikují *sádhanu* (duchovní cestu). Kteří cvičí sebezkuování nebo nějakou jinou metodu *sádhanu*.

Když mluvím o praktikování, myslím tím výhradně to, že je to pro ně v životě prvořadé. Není to součást jejich života, ale proces probuzení, *sádhanu*, dávají na první místo! Na první!

Uvažujte o všech okolnostech, do kterých jste zapletení. O kterých se domníváte, že jsou v tomto světě důležité. To je to, co vás spoutává. Co vás drží v nevědomosti. Věříte, že vám něco na tomto světě může přinést svobodu, štěstí či radost. Ale probudíte se jedině díky sdružování se s mudrci, čtení duchovní literatury, navštěvování *satsangů* nebo nějaké jiné metodě *sádhany*.

Jedním z takových byl Maharádž Nisargadatta. Dosáhl probuzení kolem čtyřiačtyřiceti. Jeho guru mu řekl: „Sestup hluboko dovnitř a pozoruj já. To jsi ty!“ Nisargadatta to děla tři roky, intenzivně. To je všechno, co dělal. Nedělal nic jiného. Chodil na procházky, a zatímco se procházel, uvědomoval si: já – jsem – to. Když šel spát, uvědomoval si: já – jsem – to. Když jedl, když se koupal, ať dělal cokoli, uvažoval: já – jsem – to. Nikdy toho nenechal. A pak se probudil.

Teď si řekneme něco o vás. Říkáte, že se chcete osvobodit. Říkáte, že se toužíte probudit, osvobodit se, tak proč to trvá tak dlouho? Proč musím procházet tímto životem? A prožívat nejrůznější události, které s tím souvisejí? Upřímně se na sebe podívejte. Jste pokorní? Jste soucitní? Laskaví? Nebo se hněváte, strachujete, nenávidíte? Na svůj život se musíte podívat poctivě a správně. Podívejte se na způsob života, který žijete. Jaké je vaše uvažování? Jak vnímáte svět, vesmír, sami sebe?

Uvidíte, že musíte smířit sami sebe s vesmírem. Být v míru se vším, co žije, s každou citnou bytostí. Nedovolte vaší mysli, aby vám cokoli namlouvala. Vaše mysl vás vždy poblázní. Povypráví vám všelijaké historky a ty vás vystraší. Přinutí vás jednat určitým způsobem. Budete věřit, že se stane velká katastrofa, jestliže se neudělá toto, nebo tamto. Ale jediná katastrofa, která se může odehrát, pochází z vašich vlastních činů. Jste jedno. Nedovolte světu, aby vám cosi předváděl, co vám nažene strach, nebo způsobí, že reagujete. Raději jednejte z pozice vlastní božskosti.

Poznejte, kdo jste. Stále si uvědomujte sami sebe, to, čím jste. V celém vesmíru, na celém světě skutečně není nic, co vám chce ublížit. Opravdu nemusíte mít žádné obavy. Protože – kde a odkud se obava bere? Odkud se berou všechny ty negativní myšlenky? Špatné nálady, které někdy máme? Pocházejí z chybného ztotožnění. Jak jsem už vysvětlil, zdáte se zhypnotizovaní. Jste zhypnotizovaní, že žijete ve světě, který se vám jeví skutečný. Je to jakýsi svět, kde musíte vyrůstat a nemůžete si z něj tropit šašky. Svět, kde se celou dobu něco děje a vy jste centrem všeho toho. Ale jak duchovně rostete, zjistíte, že svět nemá sílu, aby vám ublížil. Odkud by ta síla měla přijít? Silou jste jedině vy. Takže vy tvoříte svoji vlastní realitu. Všechny ty okolnosti vytváříte vy sami. Tvoříte celý vesmír tak, že se vám právě teď projevuje. Celý vesmír má kořeny ve vaší mysli. Jste jediní.

Když si myslíte, že máte problém, že vás něco znepokojuje, nebo se nemůžete zbavit nějakého zlovyku, pak přemýšlejte o zkušenosti spánku beze snů. Když spíte hlubokým spánkem, všechno je zapomenuto. Nejsou tam žádné starosti, žádné problémy, nemoci, není tam nedostatek, žádné omezení. Všechno je pryč. Kam to odešlo? Když by to bylo skutečné, nemělo by to existovat i když spíte? Proč to v té době mizí? Je to jistý náznak, abyste

přemýšleli a uvažovali o faktu, že pokud je zde na zemi něco skutečné, třeba i nějaký emocionální pocit, musí to tu být stále. Ale v hlubokém spánku to tu není. A stejně tak ve stavu snění. Když sníte, celý svět se totálně promění. Nyní se nacházíte ve snovém světě. A všechny pocity a emoce tohoto světa jsou pryč. Máte sen, který se vám v tom čase jeví jako skutečný. V tom snu dospíváte, máte svatbu, máte děti, přijde nějaké zemětřesení a vaše děti zemřou, cítíte se hrozně, jste úplně vyřízení a pak se probudíte. Zasmějete se, že to byl jen sen.

Jenže, oženíte se a máte děti i v tomto životě. Přijde zemětřesení a vaše dítě zemře. Takže je tu otázka: „Pro koho truchlíte? Pro dítě zabitě ve snu, nebo pro dítě zabitě v tomto životě?“ Ti z vás, kteří mě dříve neslyšeli, si říkáte: „Ten chlapík je cvok.“ A máte pravdu. Věříte, že všechno je právě teď skutečné, že je tomu tak? Protože můžete cítit, dívat se, dotýkat se. Ale nedělali jste snad to samé i ve snu? Všechno, co děláte tady, můžete dělat i ve snu. A i když se vám ve snu odehraje katastrofa, tak pokud k vám (ve snu) přijdu a řeknu: „Sníte.“ Řeknu to úplně stejně, jako s vámi mluvím právě teď. Když vám řeknu: „To celé není pravda. Vaše dítě není mrtvé. Je to sen,“ budete mi věřit? Samozřejmě že ne. Vyrazíte se mnou dveře. Vezmete na mě klacek: „Vypadni!“ To kvůli tomu, co se vám stalo. Pak se vzbudíte. Nikdy se to nestalo. Dokážete chápat, co se vám pokouším říct? Celý svět je jako ten sen. Všechno se jeví, jako že je to skutečné. Procházíme v našich životech nejrůznějšími zkušenostmi a ty se jeví jako skutečné. Ale říkám vám, že přijde den, kdy se probudíte. A uvědomíte si, že jste: Já Jsem, který Jsem. Uvědomíte si, že jste absolutní, čiré vědomí. Jste právě Já. Že nikdy nebyla doba, kdybyste snili smrtelný sen.

Ale je jasné, že mi tady mnoho z vás stále ještě nevěří. Kvůli silnému prožívání zkušeností. Cítíte, že všechno se děje vám. Dokud budete zkušenosti pociťovat a neuděláte nic, abyste to zastavili, připoutanost ke světu bude růst. Proto také určití lidé nikdy nemohou sedět mezi námi. Nemůžou mezi nás přijít. Kvůli jejich egu. Jejich mysl je tak silná, že když těmito dveřmi odejdou, všechny ošklivé myšlenky se do jejich mysli vrátí. Mají problémy. V jejich životě jde něco špatně. Události je zraňují. Lidé jim říkají něco nehezkého a oni jsou rozčilení. A věří, že je to vše skutečné.

Když děláte totéž ve snu a při bdění, tak odkud se sen vzal? Jedině z vás. Sen k vám nepřišel, to všichni víte. Nepřišel z daleka a nevstoupil do vašeho těla. Vy sami jste byli snem. Když jste snili, zapomněli jste na vše, co se vztahuje k tomuto tělu, které se teď jeví. Nevěděli jste nic o svém domově, o své rodině, všechno jste zapomněli. Snili jste o nové rodině, o novém domově, snili jste o nových zkušenostech. A pociťovali jste to stejně, jak to pociťujete na tomto světě. A nikdo vám neřekl, že je to jen sen. Ale probudili jste se a zasmáli se. Jednoho dne se probudíte i z tohoto snu a také se budete smát. Probuzení může přijít dříve, nebo později. To záleží na vás. Je to na vás, přátelé, abyste něco se sebou začali dělat a mohli se tak probudit z tohoto smrtelného snu.

A nejlepší, co můžete udělat, je sebezkoumání. Sebezkoumání je pátráním v sobě samém: „Kdo jsem já?“ Je to uvažování: „Kdo jsem já?“ Když se vám ve formě myšlenky projeví svět, zkoumejte: „Komu se objevil? Kdo je jím zraňován? Kdo je rozčilený? Kdo má

tak silné emoce?“ Dejte do sebezkoumání naléhavost. „Proč to dělám? Kdo jsem já? Co je zdrojem tohoto já?“

Jak pokračujete v praxi, tak si jednoho dne uvědomíte, že je to jakési já, co má problémy. Je to já-myšlenka, protože doopravdy neexistuje. Jen vše pociťuje. Ptáte-li se a zkoumáte: „Kdo to pociťuje?“ říkáte, „já“. Ale to nejste vy. To jen dokazuje, že je tu já, které pociťuje. Ale otázka zní: „Jste tímto já?“ Když jste schopni mluvit o já jakožto o entitě, od vás oddělené, pak tu musí znamenat, že toto já nejste vy.

Takže když takto cvičíte, dojdete k závěru, že všechny problémy tohoto světa, včetně samotného světa, vesmíru, vašeho těla, toho, čemu říkáte Bůh, toto všechno je napojeno na já! A proto se už nesnažte řešit vaše problémy. Protože když řešíte svoje problémy, tak se objevují další. Nemá to konce. Jeden problém vyřešíte, další se objeví. Jednoho se zbavíte a přijde druhý. Nesnažte se svoje problémy řešit, ale zbavte se já-myšlenky. Pracujte na já-myšlence. Když zmizí já-myšlenka, všechno ostatní zmizí s ní. Nic nezůstane. Nebo se zabývejte nějakou *sádhanou* (duchovní cestou), která zajistí, že budete myslet na pravé Já a ne na vaše problémy. Jak pokračujete v práci na sobě, uvnitř vás se odehrají jemné změny. Plynou měsíce, léta a vy se začnete vnímat jinak. Nakonec přijde den, kdy se probudíte. Jako jste se probudili ze snu. A budete se smát. Stanete se pravým Já. Stanete se *parabrahman, sat-čit-ánada* (bytí – vědomí – blažený mír) a jste naprosto svobodní.

Takže se vás ptám: „Co uděláte se svým životem? Kolik úsilí vynaložíte na svoji duchovní praxi?“ Čím více zaplétáte se světem, tím více vás svět táhne k sobě. Neříkám vám, abyste se všeho vzdali a šli meditovat na vrcholek hory nebo do jeskyně. Říkám, ať pokračujete v tom, co děláte, ale mentálně se všeho vzdejte. Nepoutejte se mentálně na věci a okolnosti, ať už tím, že se jich bojíte, nebo je milujete, nebo jakkoli jinak. Pozorujte svět. Sledujte, co se děje, sledujte vaše starosti.

Pamatujte na analogii se snem. Ve snu prožíváte zkušenosti, vzbudíte se a cítíte, že jste se toho dne probudili. A takto cvičte. Zjednodušte si život. Zjednodušte si jídlo, zjednodušte si své životní podmínky. Nebuďte komplikovanou osobou. Žijte prostý, snadný život. Znovu a znovu pracujte na sobě samém. Nesledujte čas, neohlížejte se na prostředí. Nestarejte se, že stárnete. Cokoli, co se sebou děláte, bude pokračovat i když odhodíte tělo. Pak budete šťastní.

Volba je vaše. Po dnešní přednášce se může vrátit zpátky do tohoto světa. A začít reagovat na svět tak, jak to děláte pořád. Rozčílíte se při řízení auta cestou domů, když vám někdo udělá myšku. Proklínejte, křičte, řvěte. Nebo se usmívejte a buďte si vědomi, co se vlastně děje. Není nic k vykonání. Vše je v pořádku a vše se vyvine, jak by mělo. Je to váš život. Nakládejte s ním podle vašeho přání.

Je ti znovu čas zahrát si hru – nachejte gurma. Přichází Tom se všemi chytáky (*nese napsané dotazy*). Tak se podívejme, jaké zajímavé dotazy tu dnes máme.

Robert čte dotaz: Když je vše neskutečné a je to pouhým výtvořem myslí, tak co je mysl? Musí být také neskutečná? Nemůže vytvořit sebe samotnou, když by neexistovala. Vysvětlíte to prosím.

Robert: Máte naprostou pravdu, není tu žádná mysl. Mysl nikdy nebyla, mysl nikdy nebude. Co se zdá, že se odehrává, je proto, že jste byli zhypnotizovaní, jak už jsem zmínil. Myslíte si, že jste nějaká mysl, nějaké tělo, nějaké ego. Přesto nic z toho nejste. Nic z toho skutečně neexistuje.

Vidím pár lidí, co tu jsou poprvé, a těm to může znít velice divně. Ale vraťte se do snového stavu. Ve snovém stavu jste také měli mysl. Možná jste byli nějaký účetní, pracujícím ve velké společnosti, kde neustále používáte svoji mysl a všelijaké počítačové stroje a neustále se rozhodujete. Pak jste se vzbudili. Kam mysl (*snová – pozn. překl.*) odešla? Mysl nikdy neexistovala. Nějak se zdálo, že jste myslí. Takže jsme myslí klamáni. Jsme klamáni myslí, že použitím myslí se myslí zbavíme. Jako když se zloděj stane policistou, aby chytil zloděje. Mysl se jeví tak skutečná. Domníváte se, že mít mysl je důležité. Věříte, že vaše myšlenky jsou skutečné. Učiní vás šťastné, udělají vás smutné, nešťastné, veselé. Ale vaše mysl je vlastně jen svazkem myšlenek. Myšlenek na budoucnost a obav z budoucnosti. To je celá mysl. Není to nic existujícího samo o sobě. Jsou to vaše myšlenky.

A jsou tu, abyste zkoumali: „Ke komu ty myšlenky přišli?“ Vážně přemítejte: „Kdo má tuto mysl? Odkud ta mysl přišla?“ A přijde odpověď: Já mám tuto mysl. Já konám. Já myslím tyto myšlenky. ... (*výměna nahrávací pásky*) ...dokud naprosto nezmizí a vaše pozornost se nestane jednobodovou. Když se vaše pozornost – vy sami – stane jednobodovou, guru ve vašem Srdci vtáhne mysl do srdečního centra, kde bude kompletně rozpuštěna v Já Jsem. Zcela se rozplyne ve vědomí a vy budete dokonale svobodní. Takže mysl neexistuje. Nikdy neexistovala, nikdy existovat nebude.

Návštěvník F.: Co je to ta hypnóza, o které jste mluvil?

Robert Adams: Hypnóza je jen takové přirovnání, které jsem použil, abyste se vcítili do čehosi, co se vám přihodilo. Ale popravdě tu není žádná hypnóza, nic se vám nestalo, nikdy jste neexistovali, nic se neodehrává. Ale přesto to nemůžete vidět. Proto musím použít výraz hypnóza k tomu, abyste porozuměli, jak to je. Je to jako být zhypnotizován. Proto stále říkám „je to jako“. Nikdy neříkám „byli jste zhypnotizováni“, říkám „je to jako být zhypnotizován“. Je to, jako byste byli zhypnotizovaní.

Jinak vám budu říkat: „Nic neexistuje. Vy jste to nic a všechno je v pořádku. Jděte domů a vyspěte se.“ (*smích*) Proto používám všechna ta přirovnání, abyste dokázali zahlédnout, že se vám stalo něco, co neexistuje.

Robert Adams čte: Roberte, proč medituješ šest hodin denně, nebo tak nějak?

Robert Adams: Kdo řekl, že medituji šest hodin denně? Jen sedávám v tichu. Není tu nikdo, kdo by meditoval. Sedím tu a říkám vám – přidejte se ke mně, jak tu tak sedím. Nic nedělám. Prostě jen sedím v tichu. Když zavřu oči, Robert tu není. Je tu jen nekonečno. Když otevřu oči, nekonečno je tu stále a pro tuto chvíli se stane Robertem. Ale není tu nikdo, aby meditoval. K meditaci tu musí být subjekt a objekt.

Když byly subjekt a objekt a mysl zcela zničeni, naprosto zničeny, nic nezůstane. Není tu nikdo, kdo by něco dělal. Takže vážně nemedituji. Prostě sedím v tichu. Jako zrovna teď.

Návštěvník H.: A kdo tu teda mluví?

Robert Adams: Zeptejte se: „Kdo mluví?“ A odpověď bude nulová. Nikdo tu nesedí.

Návštěvník H.: Nikdo tu nesedí?

Robert Adams: Zase je to jen analogie. Není tu nikdo, aby seděl. Neexistuje žádný proces sezení. Nikdo nežije. Nikdo se nevyjadřuje. Není tu žádná bytost. Není tu nic. Všechno to sníme. Vysvětlil jsem vám, že je to vše sen. Není v tom žádná podstata. Svět nemá žádnou skutečnost. Je vším, co si představíte, že je. Takže se zdá, že Robert sedí v tichu, a když sedíte s Robertem, pak se stanete ničím, což je vaše skutečná podstata. A pak jste už navždy šťastní. (smích)

Návštěvník H.: Je to jako pohádka.

Robert Adams čte: Jaký je význam duchovní, nebo přesněji řečeno psychické energie v této duchovní práci.

Robert Adams: Když sedíte v tichu, když o tom všem uvažujete, pak vstoupí do hry duchovní energie, což je energie *džňánina* (realizovaného mudrce), energie pravého Já. Tato energie přesahuje všechnu psychickou energii. Psychická energie je vaše tělo. Vaše tělo existuje tak dlouho, dokud si myslíte, že je naživu. Dokud cítíte, že pracuje, že jde spát a probouzí se, že je zraněné, že se necítí dobře, tak to všechno je psychická energie.

Ale duchovní energie je energie pravého Já, která vše přesahuje, která vás probudí do skutečnosti. Duchovní energie se znovu vrátí do hry, když sedíte v tichu a zkoumáte „Kdo jsem já?“ Duchovní energie začne také působit při praktikování meditace „já jsem“. Takže duchovní energie je velice jemná. Psychickou energii používáme při pohybu, při zvedání břemen, při hovoru. (*Část satsangu není nahraná kvůli problému s mikrofonom.*) ... nemám rád lidi, kteří se těchto záležitostí zbavují.

Robert Adams čte: Jaký je rozdíl mezi „Já Jsem“ a „já jsem ono Já Jsem“? Je nějaký rozdíl, pokud vůbec rozdíl existuje, při používání „Já Jsem“ s dechem a použitím slov „Já Existuji“, místo „Já Jsem“?

Robert Adams: Slova mají význam jen ve vaší mysli. Můžete říci „já jsem“, nebo „čokoládová tyčinka Hershey“ a domnívat se, že to obojí představuje Boha. (*Opakováním těchto slov – pozn. překl.*) se něco z nich přeneso na vás. Já Jsem je první jméno Boha. Když procítěně opakujete „já jsem“, pak Já Jsem, které je vašim skutečným, pravým Já, se ozve jako pravé Já. Když říkám, že je to první jméno Boha, Bůh jste vy. To je opravdu to, čemu říkáme Bůh – je to pravé Já, které se zdá, že hýbe s tímhle vším. (*Opakování – pozn. překl.*) „já jsem“ vás uschopní porozumění, že jste tím.

Takže když říkáme „já jsem“, vtahujeme do hry naše pocity ohledně toho, co pro nás Já Jsem znamená a to je následováno určitými výsledky. Když říkáme „já jsem ono Já Jsem“, odvoláváme se na já jsem, které je individuálním já. Když říkáme „já jsem To“, je to univerzální Já, Já Jsem, které je vědomím. Takže když opakujete „já jsem ono Já Jsem“, říkáte vlastně „já jsem vědomím“. Nejsem tělo. Nejsem mysl. Nejsem konající, Jsem čisté, absolutní vědomí. A jen vědomí existuje. „Já jsem ono Já Jsem“ je jen jiné jméno pro vědomí. Všechna

ta slova jsou synonyma. Bezusilovné čisté vědomí, nirvána, konečná jednota, *parabrahman* – jet to všechno stejné a znamená to totéž.

Robert Adams čte: Mnoho činností, například škola, vyžaduje pořádnou porci myšlení. Je to neslučitelné s vaší praxí, která myšlení zastavuje?

Robert Adams: Naopak. Jak už jsem častokrát vysvětloval, vaše tělo přišlo na svět vykonat určitou práci. Tak se to jeví. A ta práce se vykoná i bez vašich myšlenek, bez vás. Vy nejste práce, kterou uděláte. Nejste tělo, které používáte k vykonání práce, a nejste mysl, která o této práci přemýšlí. Jste právě Já.

Takže když pracujete, nemyslete si: „jsem konající“. Nejste konající. Práce bude pokračovat bez vás. A zjistíte, že když nemusíte o práci moc přemýšlet, budete v práci, kterou vykonáváte, schopnější. Protože si nebudete s tím dělat starosti, nebo o tom přemýšlet či to s něčím porovnávat. Nebude usilovat dokončit práci v určitý čas. Práci, kterou jste sem přišli udělat, vykonáte.

Takže si nemyslete, že jak se stáváte duchovně vyzrálejší, vyvinutější, že se budete muset vzdát vaší práce. Není tu nikdo, kdo by se čehokoli vzdával. Bude tím, o čem předpokládáte, že fyzicky jste, ale současně si uvědomíte, že fyzicky vůbec neexistujete. Všechno, co se jeví, bude dál pokračovat, ale ve skutečnosti se nic neděje, nic se neodehrává. Proto se neznepokojte prací ani tělem. Držte mysl v pravém Já. Neustále udržujte mysl ve skutečném. Všechno ostatní se o sebe postará.

(nahrávací páska končí)